



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 476/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. augusta 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Foltánom, SNP 708, Galanta, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 30/2015 z 28. októbra 2015 a sp. zn. 2 Obdo V 2/2016 z 28. februára 2017 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] odmieta.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 27. júna 2017 sa [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví

označených základných práv a slobôd uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obo 30/2015 z 28. októbra 2015 a sp. zn. 2 Obdo V 2/2016 z 28. februára 2017 a ktorým by napadnuté uznesenia zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Zo sťažnosti a z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo V 2/2016 z 28. februára 2017, ktoré tvorilo jej prílohu, vyplýva, že žalobou doručenou Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) 29. novembra 2010 sa sťažovateľ ako žalobca proti Slovenskej republike – Ministerstvu pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“) domáhal povolenia obnovy konania vedeného týmto súdom pod sp. zn. 4 Cb 6/2004, predmetom ktorého bola náhrada škody spôsobená rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v sume 811 080,43 € s príslušenstvom. Krajský súd „rozsudkom zo dňa 6. 10. 2008 sp. zn. 4 Cb 6/2004 zamietol žalobu... Predmetný rozsudok bol opravený na správnu spisovú značku 4 Cb 6/2007. Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 6 Obo 20/2009 zo dňa 18. 6. 2009 rozhodol o odvolaní žalobcu tak, že rozsudok prvostupňového súdu potvrdil.“. Sťažovateľ videl dôvod obnovy konania v liste Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. VI/2 Pz 444/10-5 zo 16. augusta 2010, v ktorom „vyslovila, že ani súd prvého stupňa a ani odvolací súd nevykonali dokazovanie, či na 9 prihláškach na uznávanie množiteľských porastov chýba alebo nechýba pečiatka a podpis zmluvného zástupcu zahraničného majiteľa šľachtiteľského osvedčenia. Napriek nevykonanému dokazovaniu oba všeobecné súdy konštatovali, že sťažovateľ nemal súhlas na obchodné využívanie žalovaných odrôd. Nakoniec ako ďalší dôvod bolo, že o veci rozhodol vecne nepríslušný súd, keďže podľa § 20 zákona č. 58/1969 Zb. o veci bolo potrebné rozhodnúť podľa Občianskeho zákonníka, zatiaľ čo všeobecné súdy o veci rozhodli podľa Obchodného zákonníka, pričom o tejto veci rozhodovali vecne nepríslušné obchodné súdy.“.

3. Uznesenie krajského súdu č. k. 3 Cb 7/2010-239 z 18. júna 2015 v spojení s opravným uznesením tohto súdu č. k. 3 Cb 7/2010-241 z 18. júna 2015, ktorým povolil obnovu konania vedeného týmto súdom pod sp. zn. 4 Cb 6/2007, najvyšší súd na základe odvolania žalovanej uznesením sp. zn. 5 Obo 30/2015 z 28. októbra 2015 zmenil tak, že

žalobu sťažovateľa zamietol z dôvodu jej oneskoreného podania. V rámci skúmania podmienok prípustnosti návrhu na obnovu konania najvyšší súd dospel k záveru, že „*návrh na obnovu konania žalobca podal... počas plynutia objektívnej lehoty na jeho podanie*“, avšak zákonom stanovená trojmesačná subjektívna lehota, ktorá začína plynúť od okamihu zistenia dôvodu obnovy konania, resp. subjektívnym momentom, od ktorého sa mohol dôvod obnovy konania uplatniť, sťažovateľovi márne uplynula, pretože o skutočnostiach významných pre povolenie obnovy konania „*sa dozvedel a mohol ich uplatniť od okamihu doručenia rozhodnutia Krajského súdu Bratislava č. k. 15 Co/18/2009-461 zo dňa 13. 01. 2010, ktorým bolo dňa 02. marca 2010 právoplatne skončené konanie sp. zn. 27 C/22/2006, a nie ako to nesprávne uvádza súd prvého stupňa až z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo/159/2010 z 12. 10. 2010 o odmietnutí dovolania žalovaného z procesných dôvodov*“.

4. Proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 30/2015 z 28. októbra 2015 sťažovateľ podal dovolanie podľa § 237 ods. 1 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), tvrdiac, že „*o veci rozhodol nesprávne obsadený súd, nakoľko totožný senát odvolacieho súdu (senát JUDr. Anny Markovej) rozhodoval o jeho odvolaní v konaní o obnovu konania (uznesením sp. zn. 5 Obo/30/2015), ako aj o jeho odvolaní v pôvodnom konaní vo veci samej (rozsudkom sp. zn. 6 Obo/20/2009 v jeho neprospech), ktorá skutočnosť vzbudzuje pochybnosti ohľadne pomeru sudcov k veci, pretože nemožno podľa neho očakávať, že ak tí istí sudcovia rozhodovali o odvolaní v pôvodnom konaní, budú inak rozhodovať o odvolaní v konaní o povolenie obnovy pôvodného konania... Vo vzťahu k uvedenej vade konania žalobca namietol aj prejednanie jeho veci senátom odvolacieho súdu ako obchodnej veci napriek tomu, že podľa jeho názoru ide o civilnú vec, ktorá mala byť rozhodovaná podľa zákona č. 58/1991 Zb. ... v spojení s Občianskym zákonníkom.*“. Uvedené dovolanie odôvodnil tým, že odvolací súd „*nesprávne vyhodnotil možnosť vykonania dôkazov deviatimi prihláškami..., ktoré môžu pre žalobcu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci... V ďalších častiach dovolania... žalobca odvolaciemu súdu vytkol jeho pochybenie, keď ako nepoužiteľné dôkazné prostriedky vyhodnotil rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 159/2010 zo dňa 12. 10. 2010, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky... č. k. I. ÚS 223/2013-56 zo dňa 19. 06. 2013, list Krajskej prokuratúry*

v Bratislave č Kc 340/10-9 zo dňa 21. 12. 2010 a list Generálnej prokuratúry SR č. VI/2 Pz 444/10-5 zo dňa 16. 08. 2010. Tvrdí, že všetky splňajú podmienky subjektívnej a objektívnej lehoty, odvolací súd ich však ako dôkazné prostriedky uznať odmietol“.

5. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Obdo V/2/2016 z 28. februára 2017 dovolanie sťažovateľa zamietol ako nedôvodné podľa § 448 Civilného sporového poriadku.

6. S uvedenými závermi najvyššieho súdu sťažovateľ nesúhlasí a v sťažnosti poukazuje na to, že „základná námietka smerovala k nesprávnemu zisteniu obsahu žaloby v celej jej šírke, čo do zistenia skutkového stavu a jeho správneho právneho posúdenia. A tu stačí púha rovina pravdepodobnosti a nie istoty priaznivejšieho rozhodnutia.“. Tvrdí, že „nesprávne rozhodnutie o vecnej príslušnosti krajského súdu pre prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. založilo... porušenie práva sťažovateľa na zákonného sudcu“. Podľa jeho názoru „súd prvého stupňa správne právne posúdil dôvody obnovy konania, ak dospel k záveru, že tieto dôvody existujú..., keďže nových 9 prihlášok považoval za dôkazy, ktoré pre sťažovateľa môžu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Naopak, odvolací súd nesprávne vyhodnotil možnosť vykonania dôkazov deviatimi prihláškami, keďže na výkon tohto dôkazu vôbec neprihliadal... Sťažovateľova vec dosiaľ nebola rozhodnutá všeobecnými súdmi za základe príslušného hmotnoprávneho predpisu a procesného predpisu a tento nedostatok neodstránil ani dovolací súd, ktorý nerešpektoval závery Generálnej prokuratúry SR a Krajskej prokuratúry Bratislava v ich listoch, ktoré sú právne významné pre posúdenie novosti a lehôt pre podanie návrhu na obnovu konania... Najvyšší súd ako dovolací súd vôbec nerešpektoval nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 223/2013 zo dňa 19. júna 2013, ktorý výslovne uviedol, že uplatnený nárok bolo potrebné posúdiť podľa zákona č. 58/1969 Zb. a nie podľa Obchodného zákonníka.“.

II.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

(každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

8. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

9. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu

všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

10. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že uznesením č. k. III. ÚS 237/2016-22 z 19. apríla 2016 odmietol ako neprípustnú (súvisiacu) sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojich základných práv a slobôd „postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obo 30/2015“, pričom uviedol, že „v prípade vecného posúdenia a rozhodnutia najvyšším súdom o dovolaní bude mať sťažovateľ k dispozícii už iba podanie sťažnosti ústavnému súdu týkajúce sa tohto dovolacieho rozhodnutia za obvyklých podmienok“.

11. Dovolací súd v uznesení sp. zn. 2 Obdo V 2/2016 z 28. februára 2017 konštatoval, že dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu odvolacieho súdu sp. zn. 5 Obo 30/2015 z 28. októbra 2015 bolo „*prípustné podľa § 239 ods. 1 písm. a) O. s. p.*“, a ako také ho aj preskúmal, pričom bol viazaný „*rozsahom dovolania a uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane jeho vecného vymedzenia*“.

12. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že na preskúmanie rozhodnutia odvolacieho súdu bol príslušný dovolací súd, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmať rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto veci, preto sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie v záhlaví označených základných práv a slobôd uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 30/2015 z 28. októbra 2015, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

13. V rámci predbežného prerokovania zvyšnej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie v záhlaví označených základných práv a slobôd uznesením najvyššieho

súdu sp. zn. 2 Obdo V 2/2016 z 28. februára 2017, ústavný súd so zreteľom na ním uplatnenú argumentáciu (bod 6) dospel k názoru, že nie je opodstatnená.

14. *„Nezmeniteľnosť a záväznosť rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť, je jednou zo záruk právnej istoty. Náprava rozhodnutia sa spravidla môže docieľiť v riadnom dvojinštančnom postupe formou odvolania ako riadneho opravného prostriedku. Výnimkou z tohto pravidla sú mimoriadne opravné prostriedky, ktorými možno dosiahnuť nápravu právoplatných rozhodnutí, ak existuje niektorý z dôvodov, taxatívne uvedených v ust. § 228 ods. 1 O. s. p. Takýmito mimoriadnymi opravnými prostriedkami sú obnova konania a dovolanie. So zreteľom na mimoriadnosť týchto opravných prostriedkov platia pre ne určité obmedzenia v porovnaní s odvolaním.*

Podmienkami prípustnosti každého návrhu na obnovu konania sú: spôsobilý predmet, voči ktorému návrh smeruje, zákonný dôvod obnovy, o ktorý sa návrh musí opierať, lehoty, počas ktorých musí byť návrh na obnovu konania podaný, osoba spôsobilá k podaniu návrhu, osobitné náležitosti návrhu na obnovu konania a príslušnosť súdu k prejednaniu návrhu na obnovu konania. Splnenie, resp. nesplnenie týchto podmienok je súd povinný skúmať z úradnej moci.“ (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 138/2009 z 23. januára 2010).

15. *„Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy; na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozsudku napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O. s. p. (k tomu rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 15/2000).*

Zákon stanovuje na podanie návrhu na obnovu konania subjektívnu a objektívnu lehotu. Subjektívna lehota na podanie tohto návrhu je 3-mesačná; jej začiatok plynie

od času, keď sa ten, kto obnovu navrhuje, dozvedel o dôvode obnovy alebo keď mohol dôvod obnovy uplatniť. Objektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania je 3-ročná a začína plynúť od okamihu, kedy obnovou napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť; po uplynutí 3-ročnej lehoty môže byť návrh na obnovu podaný len v prípadoch uvedených v § 230 ods. 2 O. s. p. Obe lehoty (subjektívna i objektívna) sú lehotami zákonnými a nie je možné ich predĺžiť ani skrátiť.

Konanie o obnove prebieha v dvoch fázach. V prvej z nich (iudicium rescindens) súd skúma, či je obnova konania procesne prípustná; návrhu na obnovu konania v tejto fáze súd buď vyhovie alebo ho zamietne. Druhá fáza (iudicium rescissorium) predstavuje nové prerokovanie a rozhodnutie vo veci. Jedným z predpokladov procesnej prípustnosti návrhu na obnovu konania, na ktoré sa zameriava súd v prvej z uvedených fáz, je medziiným existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré ten, kto navrhuje obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní [§ 221 ods. 1 písm. a) O. s. p.], a ďalej možnosť vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní [§ 221 ods. 1 písm. b) O. s. p.]. V oboch prípadoch je procesná prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku podmienená tým, že ten, kto navrhuje obnovu konania, nemal žiadny podiel na tom, že sa v pôvodnom konaní nemohli použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, prípadne že sa nemohli vykonať dôkazy. Táto podmienka nie je splnená, ak určitá skutočnosť, rozhodnutie alebo dôkaz existovali už v pôvodnom konaní a ten, kto navrhuje obnovu konania, o ich existencii vedel a mal aj dostatok podkladov potrebných na ich označenie a na splnenie svojej dôkaznej povinnosti v zmysle § 120 ods. 1 O. s. p., avšak v pôvodnom konaní nimi nenavrhol vykonať dokazovanie.“ (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 98/2011 z 11. augusta 2011).

16. K podmienkam prípustnosti návrhu na obnovu konania sa vyjadril aj dovolací súd v (napadnutom) uznesení sp. zn. 2 Obdo V/2/2016 z 28. februára 2017, keď uviedol, že „pre nedodržanie včasnosti podania návrhu na povolenie obnovy konania, nemôže obnova konania prichádzať do úvahy (a to ani v prípade danosti niektorého z dôvodov obnovy konania). Lehoty (subjektívna i objektívna) na podanie návrhu na obnovu konania sú lehotami zákonnými, nie je možné ich predĺžiť (ani skrátiť), preto ak ktorákoľvek z týchto lehôt máme uplynula, účastníkovi konania zanikne právo domáhať sa nápravy

právoplatného rozhodnutia v rámci obnovy konania.“. Z obsahovo pomerne rozsiahleho odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu (body 27 až 48) zároveň vyplýva, že námietku sťažovateľa týkajúcu sa nesprávneho obsadenia súdu nepovažoval za dôvodnú, pretože z Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2015 jasne vyplývalo, že „za senát, ktorý vo veci samej rozhodoval naposledy, sa považuje aj senát označený v osobitnej časti iným poradovým číslom, ak je do tohto senátu zaradená väčšina naposledy vo veci rozhodujúcich sudcov“, pričom „pre rozdelenie práce medzi jednotlivé kolégiá najvyššieho súdu je rozhodujúca právna povaha veci, ktorú má najvyšší súd prerokovať a rozhodnúť alebo ktorú má vybaviť mimo rozhodovacej činnosti. Ak nie je ďalej ustanovené inak, z hľadiska rozdelenia práce medzi občianskoprávne a obchodnoprávne kolégium je určujúce, do ktorého registra súdu nižšieho stupňa, ktorého rozhodnutie je napadnuté opravným prostriedkom, o ktorom má rozhodnúť najvyšší súd, bola vec naposledy zapísaná“. Dovolací súd taktiež uviedol, že *„odvolací súd pri formulovaní záverov svojho rozhodnutia vychádzal... zo správne zisteného skutkového stavu a vydal rozhodnutie spočívajúce na správnom právnom posúdení veci. Odvolací súd sa vykonanými dôkazmi dostatočne vypořiadal, čoho následkom bolo náležité právne posúdenie veci... V danom prípade došlo zo strany odvolacieho súdu, vzhľadom na ním dostatočne zistený skutkový stav, k správnej aplikácii príslušných zákonných ustanovení na tento prípad, ako aj k ich adekvátnemu výkladu.“.*

17. Po oboznámení sa s odôvodnením rozhodnutia dovolacieho súdu ústavný súd dospel k názoru, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, vychádzajúcich a nadväzujúcich na odvolacie konanie, pričom nezistil, že by tieto závery dovolacieho súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom dovolacieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane

ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). O taký prípad tu však nejde.

18. Ústavný súd sa z odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu presvedčil, že dovolacími námietkami sťažovateľa sa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa závery napadnutého uznesenia dovolacieho súdu spochybňovali.

19. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo V/2/2016 z 28. februára 2017 a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. Pokiaľ sťažovateľ v sťažnosti poukazoval na závery nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 223/2013-56 z 19. júna 2013, ktorým vyslovil, že „základné právo [redacted] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Obo 125/2009 zo 16. decembra 2009 a sp. zn. 1 Obdo V/28/2010 z 25. októbra 2012

porušené boli“, tento neriešil identickú procesnú situáciu (neprípustnosť návrhu na obnovu konania pre zmeškanie subjektívnej lehoty), ale bol vydaný v súvislosti s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa „zaplatenia súdneho poplatku vo výške 24.648,00 €“.

21. Sťažovateľ zrejme opomenul, že ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 399/09-21 z 26. novembra 2009 odmietol jeho (súvisiacu) sťažnosť, ktorou namietal porušenie svojich základných práv a slobôd „v konaní vedenom Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 4 Cb 6/04 a Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 6 Obo 20/2009“.

22. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2017